

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 3Sfk/140/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8021200586
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Benczová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:8021200586.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Benczovej a členov senátu JUDr. Zuzany Šabovej, PhD. a JUDr. Michala Dzurdzika, PhD. v právnej veci žalobcu: B. K., N.. XX. Q. XXXX, C. A. W. N. XXXX/XX, W., právne zastúpeného JUDr. Marekom Bujdošom, advokátom so sídlom Hlinky 262/6, Stropkov, proti žalovanému: Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101532745/2021 zo dňa 19. augusta 2021, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/52/2021-73 zo dňa 26. mája 2022, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .
- II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

O d ô v o d n e n i e

I. Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 2S/52/2021-73 zo dňa 26. mája 2022 podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku zamietol žalobu proti rozhodnutiu žalovaného č. 101532745/2021 z 19. augusta 2021, ktorým podľa § 74 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 100492385/2021 zo dňa 25. marca 2021, ktorým podľa § 68 ods. 5 a 6 daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 149.119,46 eur a určil rozdiel v sume daňovej straty 4.490,61 eur na dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie kalendárneho roka 2015. Správca dane vykonal podľa § 48 a § 49 daňového poriadku určovanie dane podľa pomôcok. Z protokolu o určení dane podľa pomôcok vyplýva, že žalobca v podanom daňovom priznaní k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie kalendárneho roka 2015 vykázal daňovú stratu v sume 4.490,61 eur a vyrubil si daň v sume 0,00 eur. Správca dane zistil na základe daňového priznania a účtovnej závierky žalobcu zdaniteľné príjmy vo výške 659.616,92 eur, výdavky vo výške 51.416,15 eur, zároveň zistil dôvod na odpočet daňových strát vo výške 3.317,56 eur. Správcom dane zistený základ dane po odpočítaní daňových strát predstavoval sumu 604.883,21 eur. Na základe uvedeného určil daň podľa pomôcok v celkovej sume 149.119,46 eur.

II. Konanie pred správnym súdom

2. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Prešove, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, rovnako tak prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie. Rovnako sa domáhal priznania práva na náhradu trov konania.

3. Žalobca tvrdil, že napadnuté rozhodnutie, ako aj predchádzajúce rozhodnutia a postup správneho orgánu sú nezákonné a v rozpore so zásadou právnej istoty. Žalovaný ignoroval vznesenú námietku nekvalifikovaného odhadu daňovej povinnosti, nevzal do úvahy predložené doklady, spisy iných

daňových subjektov, ani informácie z databázy Amadeus. Žalovaný nespĺnil povinnosť prihladať na zistené okolnosti, z ktorých vyplývajú výhody pre žalobcu a nedbal na to, aby pri rozhodovaní v skutkovo zhodných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

4. Podľa žalobcu nenastali dôvody na vyrubenie dane podľa pomôcok, pretože žalobca bol súčinný počas daňovej kontroly, predkladal rekonštruované písomnosti počas daňovej kontroly a existovala objektívna okolnosť zamedzujúca predloženiu všetkých požadovaných dokladov v lehote určenej správcou dane.

5. Správca dane a žalovaný postupovali v rozpore s § 3 ods. 9 a § 48 daňového poriadku, keď nevyužili žalobcom predložené doklady, priznania a iné podania prístupné správcovi dane, ďalšie informácie, daňové spisy iných subjektov, a preto správca dane nepoužil kvalifikovaný odhad daňovej povinnosti a použité pomôcky tak nemajú racionálnu povahu. Vznikol nedôvodný rozdiel v skutkovo zhodnom prípade v porovnaní s inými daňovými subjektmi a žalobca určil nereálnu mieru rentability výnosov vo výške 92,20 %, resp. mieru rentability nákladov vo výške 1.182,90 %. Napadnuté rozhodnutie nepovažoval za dostatočne odôvodnené.

6. K žalobe sa vyjadril žalovaný tak, že ju navrhol zamietnuť. Uviedol, že žalobné námietky sú identické s námietkami uvedenými v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane a žalovaný sa s nimi už vysporiadal v napadnutom rozhodnutí. Zároveň poukázal na ustanovenie § 49 ods. 2 daňového poriadku, podľa ktorého je daňový subjekt oprávnený vyjadriť sa len k dodržaniu zákonných podmienok na určenie dane podľa pomôcok a k dodržaniu postupu podľa § 48 ods. 5 cit. zák.

7. V replike žalobca zotrval na svojej právnej argumentácii.

8. Správny súd žalobu zamietol a skonštatoval, že nezistil žiadny dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a právnych záverov, ktoré sú obsahom preskúmaných rozhodnutí. Žalobné námietky vyhodnotil ako nepodstatné, keďže boli totožné ako námietky použité v správnom konaní a žalovaný sa s nimi dostatočne vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Podľa správneho súdu nemožno súhlasiť s námietkou ohľadom nesprávneho postupu v zmysle ustanovenia § 48 daňového poriadku. Zákonodarca zveruje do právomoci správcu dane zistiť základ dane a určiť daň podľa pomôcok po tom, čo správca dane oznámil daňovému subjektu určovanie dane podľa pomôcok, pričom dňom začatia určovania dane podľa pomôcok je deň uvedený v oznámení. Správny súd tak dospel k záveru, že v danom prípade boli dodržané zákonné podmienky na použitie ustanovenia § 48 daňového poriadku a postup správcu dane pri určovaní dane podľa pomôcok je možné považovať za súladný so zákonom.

9. Správny súd ďalej konštatoval, že určenie dane podľa pomôcok má subsidiárny charakter. Svojou podstatou ide o núdzový právny režim zisťovania základu dane. O jeho použití rozhodne správca dane. Správny súd pritom zdôrazňuje, že správca dane pristúpil k určeniu dane podľa pomôcok až po zistení objektívnej nemožnosti určiť daň v dôsledku nepredloženia daňových dokladov. Správny súd sa nestotožnil ani so žalobnou námietkou porušenia zásady správy daní upravenej v § 3 daňového poriadku, keďže žalobca v žalobe nekonkretizoval porušenie zásady, pričom jeho konštatovanie v podanej žalobe bolo všeobecné. Dôležitým právnym následkom začatia procesu určovania dane podľa pomôcok je obmedzenie rozsahu práv daňového subjektu v súvislosti s hodnotením informácií vyplývajúcich z použitých pomôcok a to v tom zmysle, že daňový subjekt je oprávnený vyjadriť sa len k tomu, či boli dodržané zákonné podmienky pre použitie tohto spôsobu určenia dane a k okolnostiam, z ktorých vyplývajú pre daňový subjekt výhody, ak sú spôsobilé privodiť preň priaznivejšie rozhodnutie o daňovej povinnosti. Podobné obmedzenie platí aj v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane o vyrubení dane podľa pomôcok (§ 74 ods. 5 daňového poriadku). Preto ak bol žalovaný oprávnený v rozhodnutí o odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane vyhodnotiť len splnenie zákonných podmienok pre určenie dane podľa pomôcok, mohol sťažovateľ v správnej žalobe brojiť prakticky len proti záveru žalovaného, že tieto podmienky boli splnené.

III. Kasačná sťažnosť, stanovisko účastníkov

10. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, v ktorej navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa sťažovateľa sa správny súd v rozsudku nevysporiadal s námietkou svojvoľného pristúpenia k určeniu dane podľa pomôcok, námietkou nekvalifikovaného a iracionálneho odhadu dane, námietkou absencie identifikácie pomôcok a neurčenia dane podľa pomôcok so zrozumiteľným odôvodnením o výške dane.

11. Sťažovateľ zdôrazňoval, že neexistovala objektívna nemožnosť vyrubiť daň v rámci riadnej daňovej kontroly. K určeniu dane podľa pomôcok bolo pristúpené napriek tomu, že sťažovateľ objektívne kvôli krádeži nemohol predložiť doklady a nebolo mu umožnená rekonštrukcia účtovníctva. K výške stanovenej daňovej povinnosti namietal, že je určená v absurdnej výške a nebola určená kvalifikovaným

odhadom. Sťažovateľ na záver znova poukázal na nereálnu mieru rentability nákladov vo výške 1.182,90 %. Vytkol správcovi dane a žalovanému, že v rozpore s právnou úpravou a judikatúrou súdov nespĺnili svoju zákonnú povinnosť zohľadniť obsah pomôcok slúžiacich ku kvalifikovanému odhadu daňovej povinnosti, ktoré mali k dispozícii, akými sú napr. údaje z dostupných registrov, údaje o iných podnikateľoch podnikajúcich v obdobnom predmete činnosti, doklady predložené sťažovateľom.

IV. Argumentácia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť žalovaného v postavení sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 2 písm. a) SSP) oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

13. V prvom rade sa kasačný súd zaoberal vyhodnotením kasačnej námietky, že neboli splnené podmienky na určenie dane podľa pomôcok v zmysle § 48 daňového poriadku, pretože predloženiu bránila objektívna skutočnosť - odcudzenie účtovníctva a preto správny súd pochybil, keď nevzal do úvahy objektívnu skutočnosť nemožnosti predloženia požadovaných účtovných dokladov v rámci daňovej kontroly.

14. Na začiatok je potrebné uviesť, že určovanie dane podľa pomôcok má subsidiárny charakter. V zásade ide o núdzový režim zisťovania základu dane. O jeho použití rozhodne správca dane, ktorý pristúpi k určeniu dane podľa pomôcok až po zistení objektívnej nemožnosti určiť daň v dôsledku daňových dokladov (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžfk/47/2019, ako aj rozhodnutie tunajšieho súdu 2Sfk/35/2022). Kasačný súd mal z administratívneho spisu preukázané, že sťažovateľ po oznámení začatia daňovej kontroly zo dňa 19.12.2016 nepredložil potrebné daňové doklady z dôvodu odcudzenia účtovníctva (zápisnica z 29.12.2017). Následne uviedol, že zabezpečí odpisy a kópie dokladov v čo najväčšej miere od tretích osôb. Z predložených dokladov však vyplýva, že sťažovateľ si nespĺnil pri preukazovaní ním uvádzaných skutočností svoju zákonnú povinnosť ani v dostatočnej lehote cca jedného roka, v dôsledku čoho nebolo možné daň správne zistiť. Bola teda preukázaná objektívna nemožnosť určiť daň, s ktorou zákon spája povinnosť pristúpiť k určeniu dane podľa pomôcok. Kasačný súd tak konštatuje, že boli splnené podmienky na určenie dane podľa pomôcok a v tomto smere postupoval správca dane správne.

15. Sťažovateľ pred správnym súdom zároveň namietal, že neboli splnené podmienky pre určenie dane podľa pomôcok z dôvodu, že bol súčinný, predkladal písomnosti a došlo k objektívnej skutočnosti zamedzujúcej predložiť doklady. V tomto smere je znova potrebné poukázať na skutočnosť, že určovaniu dane podľa pomôcok nie je nástrojom trestania daňového subjektu, ale pomôcky predstavujú podklad pre kvalifikovaný odhad relevantných skutočností (napr. rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 2Sžfk/26/2019). Je tak potrebné konštatovať, že správca dane je povinný pristúpiť k určeniu dane podľa pomôcok aj v situácii, keď je daňový subjekt síce súčinný, avšak z predložených dokladov nemožno určiť daň. Určovanie dane podľa pomôcok nastáva vtedy, keď existujú pochybnosti ohľadom účtovníctva daňového subjektu z dôvodu, že je neúplné, vykazuje chyby, došlo k jeho strate či zničeniu. Otázkou vyžadovanej intenzity pochybností o tom, či daňovníkom predložené doklady postačujú na vykonanie daňovej kontroly a následné určovanie dane, alebo je potrebné pristúpiť k určovaniu dane podľa pomôcok sa (za existencie obdobnej právnej úpravy) zaoberal Najvyšší správny súd Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. 9 Afs 30/2008-86: „Intenzita pochybností musí byť v takovom rozsahu, že zatemní obraz a hospodaření daňového subjektu, a to buď přímo, tj. nedostatkom spoehlivých informací o konkrétním účetním případu, a nebo nepřímou, tj. celkovou nevěrohodností účetnictví.“

16. K relevancii námietky sťažovateľa, že nebolo možné pristúpiť k určeniu dane podľa pomôcok, nakoľko k nepredloženiu dokladov došlo z dôvodu objektívnej prekážky - krádeže účtovnej dokumentácie treba pripomenúť, že v zmysle § 35 ods. 1 zákona o účtovníctve mal sťažovateľ ako účtovná jednotka povinnosť zabezpečiť účtovnú dokumentáciu proti strate, odcudzeniu, zničeniu alebo poškodeniu. Ak si teda sťažovateľ nespĺnil uvedenú zákonnú povinnosť a zároveň nedisponoval ani žiadnymi inými dokladmi, na základe ktorých by bolo možné určiť daň dokazovaním, nie je možné na jej základe spochybniť zákonnosť určenia dane podľa pomôcok (pozri aj rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 2Sžfk/26/2019).

17. Vzhľadom na uvedené je zjavné, že boli splnené podmienky na určovanie dane podľa pomôcok. Správny súd sa v bode 40 a nasl. rozsudku dostatočne vysporiadal s vyhodnotením námietok žalobcu ohľadom splnenia týchto podmienok. Neobstojí preto ani kasačná námietka sťažovateľa, že správny súd sa v rozsudku nevysporiadal s námietkou sťažovateľa ohľadom svojoľnosti pristúpenia k určeniu dane podľa pomôcok.

18. Sťažovateľ rozporuje aj výšku dane určenej podľa pomôcok, ktorá je podľa neho nereálna z dôvodu, že rentabilita výnosov by podľa jeho výpočtov predstavovala 92,20 %, resp. výška miery rentability by bola 1.182,90 %. Uvedená miera zisku sa podľa sťažovateľa ani nepribližuje k reálnej miere zisku dosahovanej v obdobnom predmete podnikania.

19. Ekonomickou realnosťou podkladov a záverov správcu dane pri určovaní dane podľa pomôcok a možnosťou ich spochybnenia sa zaoberal Najvyšší správny súd Českej republiky v rozhodnutí 30 Af 59/2016, kde uviedol: „Daňový subjekt může v zásadě polemizovat pouze s výsledným určením daňové povinnosti. Je povinen uvést, z jakých důvodů považuje základ daně stanovený podle pomůcek za zcela nepřiměřený, a své tvrzení podložit odpovídajícími důkazy. Námitkami daňového subjektu lze dosáhnout nápravy pouze jednoznačných excesů správce daně při použití pomůcek. Daňový subjekt nemůže soustředit svá tvrzení k prokázání špatného výběru pomůcek, nýbrž ke skutečnosti, že výsledná daňová povinnost, která mu byla stanovena, je v hrubém nepoměru s tou, která mu měla být, byť odhadem, stanovena.“

20. Vzhľadom na podobnosť českej a slovenskej právnej úpravy podmienok pre výkon daňovej kontroly a možnosť spochybnenia jeho výsledkov je možné uvedené rozhodnutie aplikovať aj v prejednávanom konaní. Z predmetného rozhodnutia možno dovodiť, že námietky sťažovateľa môžu byť úspešné iba ak tvrdí, že pri určovaní dane podľa pomôcok došlo zo strany správcu dane k excesu a zároveň unesie dôkazné bremeno preukazujúce túto skutočnosť. Sťažovateľ namieta, že daň určená podľa pomôcok je určená v nesprávnej výške, avšak nepredkladá žiadne dôkazy, ktoré by uvedené tvrdenie preukazovali. Iba vo všeobecnej rovine tvrdí, že v danom predmete podnikania nie je možné dosiahnuť uvedenú mieru zisku. Nepoukazuje však na žiadny iný subjekt, ani nepredkladá žiadne doklady, ktoré by prisvedčovali pravdivosti jeho tvrdenia. Iba tvrdenie sťažovateľa o tom, že nemohol dosiahnuť danej výšky miery rentability ešte neznamená, že k tomu nemohlo dôjsť.

21. Sťažovateľ ďalej namieta, že správca dane nevezal do úvahy jemu dostupné informácie, v úvahu ani predložené doklady počas určenia dane podľa pomôcok, a ani mieru zisku v obdobnej činnosti (pričom vykonáva podnikateľskú činnosť na základe troch živnostenských oprávnení). Sťažovateľ bližšie neurčuje, o aké informácie ide, preto uvedené tvrdenie kasačný súd nemohol vyhodnotiť. Podľa sťažovateľa nevezal správca dane v úvahu ani predložené doklady počas určenia dane podľa pomôcok. Uvedenú námietku sťažovateľ vzniesol už počas daňového konania. Poukazoval na dokumenty predložené vo vyjadrení k protokolu o určení dane podľa pomôcok. K uvedenému je potrebné uviesť, že v zmysle § 49 ods. 3 daňového poriadku je určenie dane podľa pomôcok ukončené dňom doručenia protokolu o určení dane podľa pomôcok. Nie je teda pravdivé tvrdenie sťažovateľa, že správca dane nevezal do úvahy doklady predložené počas určenia dane podľa pomôcok, keďže namietané doklady boli predložené až po jeho ukončení. Z administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že správca dane vzal do úvahy doklady predložené sťažovateľom počas určenia dane podľa pomôcok, a teda doklady predložené pred jej ukončením, s dokladmi predloženými vo vyjadrení k protokolu z 30.11.2020, podanom 18.12.2020 sa vysporiadal už správca dane v prvostupňovom rozhodnutí. Kasačný súd uzatvára, že pomôcky obstaráva správca dane bez súčinnosti s daňovým subjektom a posúdenie pomôcok je ponechané tiež na úvahe správcu dane. Ide o prísnejší právny režim, ako je posudzovanie dokladov a skutočností zistených v priebehu daňovej kontroly, keďže v zmysle ust. § 49 ods. 2 daňového poriadku sú práva daňového subjektu obmedzené tak, že daňový subjekt je oprávnený sa vyjadriť len k dodržiavaniu zákonných podmienok na použitie tohto spôsobu určenia dane (obdobne v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Sžfk/47/2019) a k dodržaniu postupu podľa § 48 ods. 5 daňového poriadku.

22. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti poukazoval na to, že v prejednávanej veci správca dane nepostupoval striktno v súlade so zákonom a ustálenou judikatúrou, v zmysle ktorej je použitie pomôcok nástroj slúžiaci ku kvalifikovanému odhadu daňovej povinnosti a musia preto mať racionálnu povahu a musia v maximálne reálnej dostupnej miere usilovať o presnosť nimi určovaných povinností. V tomto kontexte odkázal na svoju žalobnú argumentáciu a obsah vyjadrenia zo dňa 31.1.2022. Vytkol správne mu súdu, že odobril postup správcu dane a žalovaného vedúci k nekvalifikovanému odhadu daňovej povinnosti, ktorá bola určená iracionálne, bez identifikácie pomôcok. Záver daňových orgánov o výsledku určenia dane podľa pomôcok, ktorým došlo k určeniu hodnoty dane v sume 149.119,46 eur pri základe dane (zisku 608.200,77 eur) považuje za nezakladajúci sa na kvalifikovanom odhade, určená miera rentability nákladov 1.182,90 % je absolútne nereálna, vôbec sa ani nepribližuje k reálnej miere zisku dosahovanej v obdobnom predmete podnikania. Poukazoval aj na skutočnosť, že stanovená miera zisku nezohľadňuje dostupné informácie, predložené doklady sťažovateľom počas určenia dane pomôckami a ani miery zisku v obdobnej činnosti iných daňových subjektov.

23. V tomto kontexte treba opakovane zdôrazniť význam a účel právnej úpravy určenia dane podľa pomôcok v nadväznosti na možnosť spochybnenia záverov o určení daňovej povinnosti. Sťažovateľovi bol preukázateľne doručený Protokol č.101869047/2020 zo dňa 30.11.2020, na ktorý reagoval vyjadrením zo dňa 18.12.2020, kde okrem spochybnovania dôvodnosti použitia určovania dane podľa pomôcok tvrdil predloženie celkom 74 faktúr preukazujúcich výdavky 30.661,02 eur bez DPH a namietal možnosť správcu dane zohľadniť, že preukázané príjmy nemohol dosiahnuť bez prijatia fakturovaných dodávok v sume: približne 100.000,- eur bez DPH od dodávateľa PaNELTECH , Poľsko, približne 9.000,- eur od dodávateľa Blachdom Plus Poľsko, v hodnote 1.200,- eur od dodávateľa KP Plus. Prerokovania pripomienok a dôkazov dohodnutého na 22.3.2021 sa nezúčastnil. K obsahu námietok sa vyjadril správca dane na str. 12 a nasl. svojho rozhodnutia a žalovaný na str. 15 a nasl. napadnutého rozhodnutia, kde bola vyhodnotená ich nerelevantnosť.

24. V žalobe bolo v súvislosti s použitím pomôcok všeobecne namietané nevyužitie správcovi prístupných ďalších informácií (napr. databáza Amadeus) a daňových spisov iných subjektov. Z obsahu rozhodnutia správcu dane je kasačnému súdu nepochybne zrejmé, že obsahoval výpočet pomôcok - dokladov ktoré daňové orgány považovali za relevantné pre určovanie dane podľa pomôcok.

25. Je zrejmé, že výsledná daňová povinnosť, stanovená na základe § 48 ods. 1 písm. b) podľa pomôcok sa môže javiť neprimerane vysoká. V konaní však nebola spochybnená dôvodnosť určovania dane podľa pomôcok, správnosť použitých pomôcok (podkladov, ktoré mal správca dane k dispozícii). Pokiaľ sa týkalo výhrad poukazujúcich na nepoužitie pomôcok, ktoré podľa sťažovateľa mal správca dane k dispozícii, tu treba zdôrazniť právne závery uvedené v bode 19. tohto rozsudku. Bolo právom daňovníka, aby za účelom preukázania nesprávnosti určenia dane podľa pomôcok, vyplývajúcej z nesprávne stanoveného základu, predložil relevantné a konkrétne dôkazy a argumenty, vedúce k záverom, ktorých sa domáhal cestou žaloby a následne aj kasačnej sťažnosti. Podľa kasačného súdu za takéto dôkazy nie je možné považovať všeobecné poukazy na disponovanie správcu dane údajmi z jemu dostupných registrov a údajov týkajúcich sa podnikania iných podnikateľov s obdobným predmetom činnosti.

V. Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

26. Kasačný súd s ohľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju postupom podľa § 461 SSP zamietol.

27. O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že procesne úspešnému žalovanému právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal, nakoľko nebola splnená podmienka pre výnimočné priznanie náhrady trov, ak to možno spravodlivo požadovať (§ 168 SSP).

28. Tento rozsudok prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s ust. § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.